MYSTERIET MILTON.

av

Edgar Wallace.

Kommissarien räckte Lomond en blyersteckning, och doktorn studsade.

—Ni skämtar! Den här mannen känner jag ju.

— Vad?!

— Jag känner igen det där lilla lustiga skägget, det magra ansiktet och de ganska vackra ögonen

— Ni känner honom — å nej? sade Wembury.

— Jag säger inte att jag känner honom, men jag har sett honom.

— Var .... i London?

Lomond skakade på huvudet.

— Nej. Jag träffade den där kärlen i ort Said för ungefär åtta månader sedan. Jag steg av där då jag reste hem från Bombay. Jag bodde på ett av hotellen, då jag hörde att en fattig europé låg illa sjuk i ett ruskigt karavanseraj i infödningskvarteret. Jag gick naturligtvis dit och såg till honom— såna där som fraternisera med infödningar intressera mig. Och där fann jag en mycket sjuk man; jag trodde faktiskt att han skulle kola av. — Han räckte fram teckningen.— Och det var den här herrn!

— Är ni säker på det? frågade Walford.

— Ingen vetenskapsman kan vara säker på något. Han hade stigit i land från ett australiskt fartyg.

— Det är vår man, sir, utbrast Wembury.

— Blev han frisk?

— Det vet jag inte, sade Lomond tveksamt. Han yrade då jag var hos honom. Det var där jag hörde namnet Cora Ann. Jag såg honom två gånger. Då jag kom för tredje gången berättade gumman, som förestod baracken, att han hade gått ut om natten — Gud vet vad som hände honom, förmodligen föll han i Suez-kanalen och drunknade. Skulle det vara Kameleonten? Nej, det är inte möjligt.

Kommissarien såg åter på teckningen.

— Det ser nästan så ut. Jag har en känsla av att han inte är död. Nu kan ni vara oss till nytta, doktor. Om det finns någon som vet var Kameleonten håller till, så är det mrs. Milton.

— Cora Ann. Nå?

— Jag blev alldeles frapperad av er undersökning av Prideaux. Jag vill att ni skall försöka med den där kvinnan. Låt hämta upp henne, inspektör.

Då dörren stängdes efter Wembury tog han fram ett annat papper ur konvolutet.

— Här är vad vi ha kunnat få veta om henne. Hon kom hit på ett brittiskt pass för tre veckor sedan. Hon bor på Marlton.

Lomond rättade på sina glasögon och läste.

— Hon kom landvägen från Genova. Brittiskt pass, säger ni. Är hon — hm — gift?

— Det är intet tvivel om den saken. Han gifte sig med henne ombord, men de voro endast tillsammans en vecka.

— En vecka? Då är hon ännu kär i honom, sade den cyniske Lomond. Om min egyptiske vän är Kameleonten, vet jag en hel hop om den där kvinnan. Han var mycket pratsam i yrseln, och jag börjar påminna mig vissa saker som han talade om för mig. Låt mig tänka nu. Cora Ann .... Han vände sig plötslig om. — Pang! Nu har jag det!

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

I detta ögonblick fördes Cora Ann in. Hon var elegant och dyrbart klädd, och ett ögonblick stod hon och såg från den ene till den andre med en cigarrett mellan fingrarna.

— God morgon, mrs. Milton. — Kommissarien steg upp. — Jag bad er komma emedan min vän här ville ha ett litet samtal med er.

Cora såg knappt på den tarvligt klädde doktorn, hela hennes uppmärksamhet var för tillfället koncentrerad på den märtialiske kommissarien.

— Å, så roligt! sade hon. Jag är alldeles pigg på att få tala med någon. — Hon smålog mot Wembury.— Apropå, vilken är den bästa teatern i London? Jag har sett de flesta pjäserna i New York, men det är så längesedan....

— Den bästa teatern i London, mrs. Milton, sade Lomond, är Scotland Yard. Melodram utan musik, och ni är primadonnan.

Nu först såg hon på honom.

— Det var skojigt. Och vem är min motspelare?

— Jag för tillfället, sade den gladlynte skotten. Ni har väl inte sett mycket av London på den sista tiden, mrs Milton — för det är ju mrs. Milton.

Hon nickade.

— Ni har ju varit utomlands?

— Ja då — långt utomlands.

Lomond talade i ytterst älskvärd ton.

— Och hur mådde er man, då ni skiljes från honom? frågade han.

Nu smålog hon icke.

— Säg, Wembury, vem är den där? frågade hon.

— Doktor Lomond i polisens tjänst, distriktet R.

Den upplysningen var lugnande. Hennes röst lät munter då hon svarade:

— Nej, vad säger ni? Ser ni, doktor, jag har inte träffat min man på åratal, och vi komma aldrig att räkas mer. Jag trodde att alla hade läst det där i tidningarna. Stackars Arthur drunknade i Sydneys hamn.

Det ryckte i doktor Lomonds läppar och han nickade då den brokigt utstyrda unga damen.

— Ja visst, ja! Jag såg ju att ni är sorgklädd.

Hon blev överraskad och förlorade litet av sin säkerhet.

— Jag tycker inte om det där sättet att konversera, sade hon.

—Det är mitt vanliga sätt, smålog han. För att nu komma tillbaka till ett mycket pinsamt ämne..

— Om det pinar er, så låt bli att tala om det.

— Er man lämnade det här landet hastigt för tre — han vände sig till Wembury — eller var det fyra år sedan? När såg ni honom sist?

Cora Ann var kall som is. Hon besvarade ej frågan. Här var en man som inte var att leka med. En slug och erfaren man, vars gråblå plirande ögon vittnade om att han förstod litet av varje.

— Ni var i Sydney tre månader efter han kom dit, fortfor Lomond och ögnade i papperet som Walford hade räckt honom. Ni kallade er mrs Johnson och tog in på Hamnhotellet. Ni hade rummet nr 36, och medan ni var där stod ni i förbindelse med er man.

Cora smålog sarkastiskt och retsamt.

— Tänk så klyftigt! Rummet nr 36, och medan ni var där stod ni hund. — Sedan tillade hon allvarligt: Men jag träffade honom aldrig

Men Lomond var icke så lätt avspisad.

— Ni träffade honom aldrig, nej, det kan jag förstå. Han telefonerade. Ni stämde möte. Eller gjorde ni inte det? Det är jag inte riktigt säker på. — Han tystnade, men Cora Ann svarade icke. — Will ni inte tala om det för mig? Han var rädd att någon skugga de er — att ni skulle ställa så till att polisen fick tag i honom. Ingenting kunde skrämma Arthur fullt. Var fick ni det ordet ifrån?

Forts. i nästa nr.

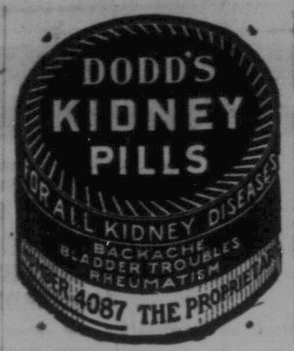

De underbara medicinska ingredienser som återfinnas i Gin Pills verka direkt på njurarna, rena urinen, hela och rensa de inflammerade delarna, stärker blodet och giver det ny kraft samt giver patienten fullständig bot för alla slags njurlidande och blodsjukdomar. 50 cts. ask hos apotekarna.

Conan Doyles ande på besök i Albert Hall.

Tiotusentals spritister sutto på söndagskvällen i Albert Hall och väntade under tystnad och spänning på att Conan Doyle skulle komma och sätta sig på en tom stol, som stod mellan hans änka och äldsta son. Han kom också men icke i materialiserad form och var alltså osynlig. Mediet mrs. Roberts såg honom dock och ropade: "Där är han, där är han", medan de tiotusen sutto i andlös spänning. Senare gick hon fram till lady Conan Doyle och framförde en hälsning till henne från den avlidne. Till församlingens stora besvikelse var budskapet emellertid strängt förtroligt.

Conan Doyle uppgav för mediet, att han för tillfället var förhindrad att uppenbara sig, då han var upptagen av ett möte med andra personer i andevärlden. Mediet framförde emellertid personliga hälsningar till flera av de närvarande från deras avlidna släktingar och bekanta.

Oscar Wilde

bodde under sin glanstid i Paris på ett hotell med det klingande namnet "Hotell Voltaire". Det är tydligt att han valt hotellet på grund av namnet. En vän uppsökte honom en dag, och under visiten gick han bort till fönstret, där han stod och njöt av utsikten. Slutligen sade han, att egentligen intet annat hotell i hela staden kunde uppvisa en så underbar utsikt över Louvre och Seine. Oscar Wilde satt i en länstol mitt i rummet och höll en oändligt lång cigarett mellan sina ytterst välvårdade fingrar.

— Å, det är egentligen fullkomligt likgiltigt, sade han, utom för hotellvärden, som naturligtvis sätter utsikten på räkningen. En gentleman tittar ju aldrig ut genom ett fönster....

Dagen därpå var han inbjuden till supé, och här var han naturligvis omsvärmad av alla gästerna, vilka väntade kvickheter från honom.

— Nå, monsieur Wilde, vad har ni gjort i dag, frågade värden honom.

— Jag har tillbringat dagen med ett mycket påfrestande litterärt arbete.

— Vad då, om men får fråga..

— Jo, hela förmiddagen har jag arbetat på ett korrektur på en av mina dikter och strukit ett komma.

— Så.... och på eftermiddagen?

— På eftermiddagen har jag arbetat vidare för att placera kommat på det ställe, där jag strök det i förmiddags.

Engelsk humor går ut över skottarna.

Man skämtar ständigt i de engelska tidningarna över skottarnas sparsamhet, för att icke säga något värre. Ett exempel härpå:

En bekant träffade en skotte och frågade honom: "Ni har ju adopterat ett litet barn?"

"Ja, en sexårig pojke."

"Men det var väl oklokt. Det hade varit förståndigare att ta en flicka — hon kan ju sedan alltid bli en hjälp i hemmet."

"Det är visserligen sant, men vi hade en gammal pojkmössa på vinden."

Ännu en liten anekdot. En skotte var på besök hos en vän i London. Han stannade en vecka och under den tiden lät han engelsmannen betala alla utgifter. Sista dagen sutto de tillsamman vid en whiskygrogg och när de skulle gå, tog engelsmannen som vanligt fram pengar för att betala.

"Nej, stopp," sade skotten. "Nu har du under hela veckan betalt för mig — den här sista groggen ska vi spela krona och klave om."

Skotten som uppvaktande kavaljer tycks inte heller vara rolig.

En skotte uppvaktade en ung flicka och hade bett henne göra en promenad med honom. Han kunde icke formå sig att bjuda in henne någonstans, utan släpade henne omkring i en park under fyra timmar. Till slut var flickstackaren alldeles nedbruten av trötthet. Skotten måste då köpa litet förfriskningar, för vilka han betalde en shilling.Men flickan hade knappast hunnit dem förrän sinnet rann på henne över en sådan kavaljer. Hon tog en bil och for hem till skotten och kastade en shilling åt honom utan vidare.

"Herre Gud", sade denne och tog upp slanten. "Det hade varit nog, om du kommit med den i morgon, så brådskande var det inte".

Borgmästaren i Aberdeen låg för döden. Hans hustru satt vid sjukbädden, då hon plötsligt kom att tänka på, att hon inte hämtat medicinen.

"Edward", sade hon till mannen, "jag måste gå till apoteket. Om du skulle dö under tiden så glöm inte att släcka lampan."

Brödrafolken.

Det talas mycket om den alltmer tilltagande kärleken mellan Sverige och Norge. Vid författarmötet i Oslo stod Marika Stiernstedt upp och vittnade om, huru mycket svenskarna älska Norge och hon slöt med att yttra, att Sveriges kärlek är lycklig, ty den är besvarad.

Med anledning av tjugufemårsminnet av unionsupplösningen har det också både talats och skrivits mycket i Sverige såväl som i Norge om förståelsen mellan de båda nationerna. En av de kvarlevande norska statsrådmedlemmarna säger, att hän något så när försonat sig med Sverige och han uttalar t. o. m. en stilla beundran för sin en gång vikarierande kung. Men han skulle väl icke vara norrman, om han icke hade något att anmärka på och därför slöt han sitt uttalande med, att han icke kunnat förlika sig med att kronprinsen-konungen Gustaf under de viktiga förhandlingarna satt lugnt och rökade cigaretter.

Ingen cigarettrök utan eld: Trots alla vackra fraser ligger det ändå något i luften mellan de båda folken på var sin sida om Kölen. Inte är det hat och inte är det kärlek. Men kanske något mitte-mellan.

I alla fall ligger det något kyligt i luften mellan norrmännen och svenskarna här. Båda försöka åtminstone vara en smula spydiga och ironiska mot varandra.

Häromkvällen sutto sålunda en svensk och en norrman tillsammans på Rotonde i Paris, varvid följande samtal utspann sig:

— I dag är det trettio år sedan Sveriges och Norges konung högtidligen mottogos av franska republikens president, sade svenskan.

— Norges konung?! bet norrmannen av.

— Norges ja, log svensken elakt, det var ju Oscar II.

Pinsam tystnad varpå svensken återtog:

— Ja, nu får ni ju i alla fall en svensk drottning igen. Och hennes nyfödda flicka, hon skall väl heta Uni, tillade han maliciöst.

Norrmannen svarade icke på gemenheten och en lång, mycket lång tystnad inträdde. Så småningom lugnade sig emellertid de båda representanterna för det f. d. brödrafolket och skålade med varandra. Samtalet blev av mildare natur och slutligen sade norrmannen:

— Men kan du förstå, att Oslo stadsfullmäktigeordförande kom och hälsade det nyfödda kungabarnet, han är ju bolsevik—?

— Det är väl inte så märkvärdigt, replikerade svensken, barnet kan ju aldrig bli kung — det är ju en flicka — .

Sedan blev det åter tyst.

Frazie.

En liten källa.

Speciellt för S. C. T. av Dr. V. S. Tigges.

En liten källa är ett landskapet livgivande element likt vind i gräs — fågelsång — flyende moln — fladrrande kläder — blommande träd.

Tryck i jordens djup pressar vattnet uppåt, tvingar det att i zig-zag-språng ila framåt mot jordyta .... Ibs .... där det blandas med solstråle - glitter och vieer en plats, det porla- fram på, till en liten källdal, sedan löper som en smal vattenstrimma genom ängar och raskt försvinner i ett kärr — en kärrbäck mynnar efter mycket kort lopp i en sjö.

En liten källas egenheter giver den rangplats bland kärleksfulla — hemlighetsfulla — drömda jordating. Den porlar fram ur jordedjup, ur bergs-inre, strör omkring sig en kylande fläkt, som under heta dagar skänker ett stycke vederkvickande skugga av några meters omkrets och på tidiga aftnar beslår gräs med dagg.

En liten källa har knappt kommit upp i ljus, så börjar pladdret, och den pladdrar på, när den kväller fram över klippor och störtar ned i av den själv urholkade grottor: dess pladder är porlande .... kluckande .... snattrande och mången gång klingande likt star-drill: kantande dungar fånga upp det, små fåglar härma det och bära det vidare. Man kunde tro, att en liten kä la räknade pengar för sig själv! Det är dock blott dess glada hälsning till dälden, som öppnat sig för den. Möjligen skryter den även litet med sitt vatten för att vinna en egen, liten värld för sig. Ingen besvikes, som prövar en liten källas goda vatten: det format sig till en fast stråle i skålformade händer, väller mjukt i munnen med en kylig, behaglig och full smak, som genomsyrar kroppen, och det smakar helt lätt jord-salt, som det tagit upp på sin vandring. En humlornas drottning suger upp vatten vid en liten källas rand: den lilla bakkroppen skjuter snett i vädret och darrar i alla leder. Ett bi suger fuktighet ur på bergvägg hopad mossa liksom ur en svamp: det surplar, liksom surplade det honungsvatten.Mången gång efter oväder eller i vintertid sänker sig ett moln ned och badar i en liten källa: då blir det vackert väder, säges det. På morgonen gjutes solstråle-sken över den: gyllen-vaten; den, som tvättar sig däri, lär bliva vacker i andras ögon.

En liten källa giver icke blott: den förvandlar även en dess väg omgivande värld. Den beslår stenar, den flyter fram över, med ett hårt, mörkgult skal av jordämnen, som följt dess ström. Beröringen med luft-syre och ljus är orsak därtill, att de fällas ut i form av en tjock, fuktig droppstens-glasyr, mot vilket det blå vattnet avspeglar sig. En liten källa har även grävt sig ett bäcken, i vilket den samlar sig, innan den flyter vidare. Bäckenet är litet och har en glatt, stenig botten, men trots sin litenhet är det stort nog att återspegla dens bild, som böjer sig däröver.

En liten källa flyter genom ängsmark och nu visar sig tydligt den fruktbarhet, den strör ut överallt, där den berör marken: en liten källas rand lyser redan majgrön, medan ängarna runt omkring stå vinterdöda. En vårens förstling blommar vid dess strand och smyckar marken, som är fruktbar i en liten källas närhet: den mättar det, den kommer i beröring med, ty utom fuktighet medför den ur berg-djup även värme, som betyder mycket, när allt runt omkring är förstenat av köld. Djur, som icke kunna undvära det rena — kyliga — livgivande — sprudlande elementet, infinna sig: en i gnäckform hoprullad mask hänger på en sten och en larv gömmer sig under en portal av grässtrån. En liten källa bär på sin rygg vita och blå ljusstrimmor, vårind förser den med blomblad och fröjjol och en omgivande liten världs längtan följer den, där den ilar bort över en äng.

En liten källa är ett obetydligt drag i Moder jordens stora anlete, ett fint streck i naturens underbok, en nästan omärklig kugg i det stora skapelseverket: och dock har Gud givit den, liksom blofmor — stjärnor — träd — djur — människor i deras oändliga. Alltet uppfyllande tal, dess **speciella** uppgift; det för spottar den, som spottar i en liten källa, Gud i ansiktet.

En nödvändighet under sommaren.

Gott om varmt vatten är en verklig välgärning under sommartid. Med vår speciella taxa för värmning av vatten medelst gas reduceras betydligt edra kostnader för vattenvärmningen.

Hör er för genast.

Ring 842 312 — 842 314 för vidare upplysningar.

WINNIPEG ELECTRIC COMPANY

"Your Guarantee of Good Service"

Fyra butiker:

Power Building, Portage & Vaughan st. Marion & Tache, St. Boniface; 1841 Portage ave., St. James; 511 Selkirk ave.

Sömnen Uppfriskande?

"Jag kunde icke sova", säger Mrs. John Richards, Jackson, Ohio. "Jag var svag, hade ingen aptit, led alltjämt av trög mage och hade anfall av yrsel och nervosket. Jg fick lindring redan med den första flaskan Nuga-Tone. Jag tog ytterligare två och är nu frisk igen. Nuga-Tone är verkligen en utmärkt medicin för mag-, blod- och nervösa åkommor."

Mer än en miljon människor ha tagit Nuga-Tone med överraskande resultat. Det förbättrar aptiten och underlättar matsmältningen, befriar magen och tarmarne från gaser, hjälper för yrsel, kväljningar och förstoppning och lindrar irritationer i njurar och blåsa, i många fall på några få dagar. Nuga-Tone lugnar och stärker irriterade och svaga nerver, gör blodet kraftigare och ger ny styrka och energi åt alla kroppens organ. Nuga-Tone säljes å apoteken med en "pengarne tillbaka" garanti. Läs garanti å etiketten.